

28. VI. 1996

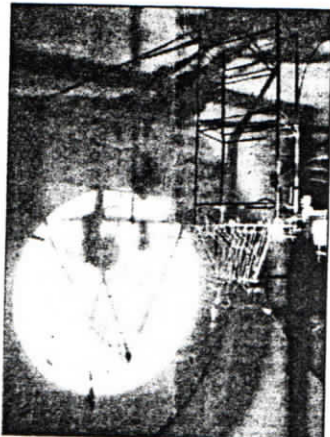
Vv a výstava Vv a výstavy Vy a výstavy

24. 6. – 30. 6. 1996

■ Osm značně abstraktních, gestických maleb Marka Hlupého Kaplere oživilo pustá okna na rohu Národní třídy a nábřeží. Příležitostná výstava (do 11. července) malíře, který se před několika lety představil v tenkrát také ještě neopravené a nefungující Vinohradské tržnici, se jmenuje velice případně podle básně Jaroslava Seiferta – Za okny kavárny Slavie. Společnost Parnas, která se na výstavě podílela, prý v nejbližší době začne s rekonstrukcí a úpravami legendárního místa.

■ Evropa – tušení souvislostí, Starý královský palác na Pražském hradě, do 25. srpna. Námět projektu vymysleli Jana Křížová a Svatopluk Klimeš, šest umělců (dále Richard Kočí, Zdeňka Marchalová, Pavel Richter, Pavel Trnka) ze sdružení AFTEC (Asociace kulturních výměn) přizvalo dva hosty (Zorka Ságlová, Vratislav Karel Novák). V pěkném katalogu jsou uveřejněny texty Dana Mertý a kurátora expozice Kamila Nábělka. Cíl výstavy byl sice velkolepý, projekt připravovaný déle než rok měl být výtvarným příspěvkem do diskuse o současné Evropě. »jak z pohledu či pozice

Evropana, tak z pohledu obyvatele státu, který se po delší době snaží integrovat do struktury části Evropy, kde kontinuita demokracie nebyla v takovém rozsahu jako na území České republiky narušena« (Dan Merta), ale výsledek je nevalný. Z průměrné kolekce příležitostných, úkolově vyrobených nebo účelově vybraných prací se vymykají – z bludrámů sestavené objekty (Dům I a Dům II) Pavla Richtera a stínové ab-

Vratislav Karel Novák: Projektor, 1996; ocel, peří, lupa, světelný zdroj; 200 x 80 x 120 cm (detail), AGH

straktní divadlo – Projektor Vratislava Karla Nováka. Výstava uspořádaná v krásném prostředí Starých zemských desek je promarněnou příležitostí.

■ Plumbař, Galerie Ruce, do 30. 6. Název výstavy třidvacetiletého studenta pražské Akademie výtvarných AVU Křištofa Kintery je odvozený od latinského jména olova – plumbum. Součástí expozice je videozáznam akce. Podivná, nemotorná bytost prochází ulicemi města v obleku spíchnutém pájkou z olověných plátů. Šaty, boty, helma, rukavice, postava podobná středověkému rytíři kráčí jako robot za neznámým cílem, na přechodu se zastaví a počká na zelenou, kolem nehlučně přejede jako poselství z jiného světa tramvaj. Monitor je zabalený do olova stejně jako předměty denní potřeby (činky, kniha, kartáček na zuby, holicí strojek, telefon, fotoaparát, sluchátka, dýmka, vysavač atd.) rozložené ve volném rastru po podlaze druhé místnosti. Záběry doprovázené reálnými zvuky nejsou technicky příliš zvládnuté, ale současný, nekonečný příběh má atmosféru. Podobáme se baronu Prášilovi, usazení na dělové zeměkouli letíme vesmírem. Jiří Hůla